

Şekilciliğin Şekli...

Bir gün Paris'in Montmartre semtinin romantik sokaklarında gezerken, Sacré-Coeur kilisesinin yanındaki ufak bazilikadan yayılan müziğin ahengine kapılarak içeriye dalmıştım. Melek sesli bir kadın org eşliğinde şarkı söylüyordu. Huşu içinde müziği dinlerken bir yandan da duvardaki fresk ve tabloları inceleyerek tarih merakımı tatmin ediyordum. Az sonra mabedin içinde bir hareketlenme oldu, altmış yaşlarında bir rahip dürbün kalınlığındaki gözlüklerini elindeki kâğıda yapıştırarak okumaya başladı. Anlamıştım, Pazar vaazı başlamıştı.

O an, metafizikçilerin ağız birliği etmiş gibi, yaşamda tesadüf olmadığını ve evrenin devamlı olarak bize mesajlar gönderdiğini söylediklerini anımsadım. Derhal beynime komut vererek metafizik filtrelerini devreye geçirdim ve merak içinde dinlemeye koyuldum... Acaba Tanrı (veya Yüksek Benliğim) bugün neyi anlamamı istiyordu?

Doktrin tortusu üstte kaldıktan sonra süzgeçten aşağıya sızan bilgi (ya da mesaj) gerçekten hoştu... Sevginin evrenselliği, ilahî güzelliği, kutsal bütünlüğü ve insan ruhunu iyileştirici özelliği anlatılıyordu. Sonuç; biz ne olursak olalım, ne yaparsak yapalım Tanrı bizi seviyor ve affediyordu. Biz de öyle olmalıydık. Keza, sevginin getirdiği af, affın yarattığı sevgi insanoğlunun en büyük silahıydı. Ümitsizliğin, kötülüğün, karanlığın yegâne çaresi buydu: Sevmek... ve affetmek.

Vaaz bittikten sonra İsa'nın kanını simgeleyen şaraptan bir yudum alan rahip, önünde sıraya giren cemaat üyelerini teker teker kutsuyor, kutsal ekmeğin sembolü olan bir nevi cipsi ağızlarına veriyordu. Sevgiyi bu denli güzel anlatan rahip tarafından ben de takdis edilmek istedim; çünkü sevgide her şey Tek'ti... Kırılanı onaran, yıkılanı yeniden inşa eden, ayrılanı bir kez daha bütünleştiren tek kudret sevginin koşulsuzu değil miydi?

Rahibin karşısına geldiğimde kutsal cipsi alabilmek için ağzımı açtım... Tecrübesizlikten dilimi ölçüsüzce çıkartmış olmalıyım ki, rahibin eli havada aniden fren yaparak dilime iki santim kala durdu... Bendeniz burnumun ucundaki eli kızgın eşeğin boş yalağa baktığı gibi süzerken, rahip vaftiz olup olmadığını sordu. Dilim, dinsizliğimi ele vermişti... Ne diyeceğimi bilemeden bir an duraksadım ve, "hatırlamıyorum" dedim. (Nasıl hatırlayabilirdim ki?... Doğduktan kısa bir süre sonra vaftiz olunurdu ya...)

İki rakip silahşor gibi birbirimizi süzdük. Mütereddit rahibin gözlerimde neleri okuduğunu asla bilemeyeceğim ama sınıandığını hissetmiş olmalı ki, cipsi elime tutuşturuverdi.

Şekilcilik ve önyargı bir kez daha sevgiyi bölmüş, sihirli bir ânın tüm güzelliğini acımasızca silmişti. Arkamı dönüp kiliseden çıkarken, yakın bir dostumun sık sık tekrarladığı dizeler geldi aklıma:

*Gariban ehline hor bakma şakir;
Defineye malik viraneler var.
Meyhanede şarap çekiştirerek
Allah'a vasil olan divaneler var.*

